

El fenomen urbà

La cartografia ens ajuda a reconèixer en quina ciutat vivim

VE DE LA PÀGINA 1

“Tot això”, continua Llopis, “canviarà profundament amb l’aparició de la fotografia, que mostra la realitat per primera vegada”. “La cartografia municipal”, assenyalava Perdigón, “ens permet veure quina ha estat la lògica de la transformació de la ciutat, quines coses han hagut de passar perquè es produísca aquesta transformació”. “I també al contrari”, fa Llopis, “quan el projecte no es tira endavant, perquè no ha acabat fent-se”. “De vegades”, apunta Perdigón, “amb la paradoxa interessant que no s’ha arribat a fer, però sí que, per contra, continua influint allò que no s’ha fet. I això determina qüestions molt estructurals de la ciutat. I ací tenim un exemple molt discutit, polèmic, i que continua debatent-se, com la prolongació del passeig a la Mar de la ciutat. Tot això ens ajuda a reconèixer avui en dia en quina ciutat vivim”.

El volum anterior de cartografia municipal que van editar amb

l’editorial Faximil Edicions Digitals acabava l’any 1929, a l’època en què es comença a dibuixar el gran plànol de la ciutat moderna. “Aquest gran mapa *Plano del Término Municipal de Valencia*, que nosaltres anomenem cadastral”, comenta Llopis, “és un plànol que s’inicia l’any 1929 i que s’acaba l’any 1944; és un treball excepcional, que podria haver donat material per a fer un llibre sencer, i que servirà com a base del Pla General de la ciutat que redactà la Direcció General d’Arquitectura l’any 1944”. “A partir dels anys trenta”, continua Perdigón, “naixerà un nou àmbit, la ciutat i el territori que la circumda, que nosaltres hem definit com la ciutat dispersa i inacabada”. “Un altre factor decisiu”, intervé Llopis, “és l’arribada de la fotografia aèria, que produeix canvis significatius a l’hora de representar la ciutat”. “Podem dir”, afegeix Perdigón, “que fa desaparèixer la imatge o la noció d’harmonia que havia estat una

l’editorial Faximil Edicions Digitals acabava l’any 1929, a l’època en què es comença a dibuixar el gran plànol de la ciutat moderna. “Aquest gran mapa *Plano del Término Municipal de Valencia*, que nosaltres anomenem cadastral”, comenta Llopis, “és un plànol que s’inicia l’any 1929 i que s’acaba l’any 1944; és un treball excepcional, que podria haver donat material per a fer un llibre sencer, i que servirà com a base del Pla General de la ciutat que redactà la Direcció General d’Arquitectura l’any 1944”. “A partir dels anys trenta”, continua Perdigón, “naixerà un nou àmbit, la ciutat i el territori que la circumda, que nosaltres hem definit com la ciutat dispersa i inacabada”. “Un altre factor decisiu”, intervé Llopis, “és l’arribada de la fotografia aèria, que produeix canvis significatius a l’hora de representar la ciutat”. “Podem dir”, afegeix Perdigón, “que fa desaparèixer la imatge o la noció d’harmonia que havia estat una

l’editorial Faximil Edicions Digitals acabava l’any 1929, a l’època en què es comença a dibuixar el gran plànol de la ciutat moderna. “Aquest gran mapa *Plano del Término Municipal de Valencia*, que nosaltres anomenem cadastral”, comenta Llopis, “és un plànol que s’inicia l’any 1929 i que s’acaba l’any 1944; és un treball excepcional, que podria haver donat material per a fer un llibre sencer, i que servirà com a base del Pla General de la ciutat que redactà la Direcció General d’Arquitectura l’any 1944”. “A partir dels anys trenta”, continua Perdigón, “naixerà un nou àmbit, la ciutat i el territori que la circumda, que nosaltres hem definit com la ciutat dispersa i inacabada”. “Un altre factor decisiu”, intervé Llopis, “és l’arribada de la fotografia aèria, que produeix canvis significatius a l’hora de representar la ciutat”. “Podem dir”, afegeix Perdigón, “que fa desaparèixer la imatge o la noció d’harmonia que havia estat una

VICENT MORENO President d’Escola Valenciana

“La llengua no hauria de tindre color polític”

XAVIER ALIAGA, València

Vicent Moreno (Massanassa, 1957) és un corredor de fons en el doble sentit. Director d’un col·legi públic a Catarroja i dinamitzador lingüístic, al novembre agafava el relleu com a president d’Escola Valenciana de les mans de Diego Gómez amb l’objectiu d’obrir una etapa “conciadora” per a “traure la llengua del debat polític”. Un repte feixuc, però assumible, assegura, per una entitat amb vint-i-cinc anys d’existència i que reuneix durant les trobades 200.000 persones “de diferents colors”.

“Nosaltres enfoquem les coses de manera positiva, per això emprem termes com diàleg, consens, acord... Volem dir que sí al valencià i volem arribar a tota la societat civil i política. Sabem que no és fàcil, però hem de fer-ho. Tant de bo no existira Escola Valenciana, perquè això significaria que vivim en un país normalitzat. Com que no és així, hem d’actuar. Volem raonar i tenim unes propostes molt concretes”, indica, amb l’ensenyament com a cavall

de batalla. “Estem a favor del multilingüisme, però la lectoescriptura ha d’iniciar-se en valencià si volem que els menuts el dominen. Les altres llengües són tan potents i dominants que s’hi assimilaran posteriorment”, anota. “La llengua no hauria de tenir color polític, ni és patrimoni de ningú, és un tret d’identitat, i cap partit pot apropiarse-la. Això

“Anirem a tocar a totes les portes, volem parlar amb tots els partits”

ha de quedar clar. La llengua és del poble i l’hem de cuidar i ensenyar”, assenyalava Moreno, que trau a passejar el perfil més combatiu a l’hora de parlar de reivindicacions no ateses, com la manca de places en valencià en Secundària o el requisit lingüístic en el funcionariat, qüestió que “hauria d’haver tingut rang estatutari”. “Vo-

lem que el valencià estiga present, que es visualitze, que es veja que és una llengua viva”, diu, i aposta per la continuïtat d’activitats impulsades per l’entitat, com ara el cinema en valencià, la gira de grups musicals, el voluntariat o l’oficina de drets lingüístics. “S’ha de posar un poc de sucre, d’il·lusió i de diàleg. I creure’s les utopies. Si a algú li hageren dit fa trenta anys que les escoles en valencià serien una realitat, no s’ho hauria cregut. Però encara hi ha un camí per fer. No negue que la realitat és dura i que el valencià no està en el carrer”.

Sobre la proposta de traure la llengua del debat polític, Moreno s’acull al tarannà transversal d’Escola Valenciana. “En les trobades participen molts ajuntaments governats pel PP, les relacions a escala comarcal estan mitjanament bé, no tenim cap problema”, tot i que reconeix alhora que una part dels problemes del valencià responen a la pervivència del conflicte lingüístic atiat pels populars a conveniència i que el diàleg amb aquest partit té un punt de volun-

El president d’Escola Valenciana, Vicent Moreno. / MÓNICA TORRES

tarisme i ingenuïtat. No obstant això, “anirem a tocar a totes les portes, volem parlar amb tots els partits i sindicats. En el cas del

PP, parlarem amb el partit i també amb el govern. Són coses difícils, però cal provar. El ‘no’ ja el tenim”.